1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 27 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

[FR]ANKFORT, den 22. Junij. Dat het zoogenaamde [...]bregt (het eigenmagtig uitoefenen van regtspraak en [...]olvoering door den gemeenen hoop) niet alleen in [...]-Amerika, waaraan het zoo dikwijls verweten wordt, [...] behoort, bewijst een berigt, hetwelk men uit Hon[garije] ontvangen heeft. Onlangs werd in dat koningrijk, [te] Kövágó-Eörs, een dorp in het Szalader-comitaat, het [vol]gende afschuwelijke feit gepleegd. Twee personen, een [man] en eene vrouw, beginnen door inbraak in zeker [huis] een diefstal van eetwaren, spek, vleesch, vet, enz. [Na] eenige weken werden zij ontdekt; door de inwoners, grootendeels uit zoogenaamde Cortes (Boeren-edellieden) [best]onden, gevat en ook door dezen ter dood veroordeeld. [Men] bragt de schuldigen buiten het dorp; hier werd voor [hunn]e oogen een graf gedolven, en zij toen, op de pijn[lijkst]e wijze, met stokken doodgeslagen. Daarna haalde [men] eenen geneeskundige, die onderzoeken moest, of zij [ook] dood veinsden. Toen hij den dood verklaard had, [wer]den zij in het graf geworpen, hetwelk men met eenen [...]hoop ...waarde. De Regering doet thans onderzoek [naar] de zaak, maar er zijn voorbeelden dat zulke handelingen [ong]estraft gebleven zijn.

— In Berlijn worden bij voortduring nieuwe huizen ge[bou]wd, dewijl de bevolking steeds toeneemt; men kan zulks [begrijp]en, als men weet, dat dezelve alleen in de maand April [...]1861 personen is vermeerd.

— De *D. Allg. Zeitung* zegt: Volgens de op den 16. [...] te Leipzig aangekomene tijding, staat de stad Burg, [bij M]agdenburg, in vlammen. Bij het vertrek van den post [ware]n reeds 120 huizen afgebrand.

FRANKRIJK.

[P]ARIJS, den 22. Junij. Volgens de daarvan gemaakte [...]lers, leven tegenwoordig 28,000 Engelschen in Parijs [en] 3,550 in andere plaatsen van Frankrijk. Stelt men [nu], dat ieder Engelschman 5 francs dagelijks verteert, [dan] komen door de Engelschen jaarlijks 124,228,750 frs. [in] omloop.

— Een jong man van doorluchtige geboorte, rijk be[gaafd], en onlangs gehuwd met de dochter van eenen [...] bankier, de 22 jarige Prins van *Berghes* is hier [voo]r dagen, onder de volgende omstandigheid gearresteerd [gew]orden. Bij de maatschappij van de *Jockey-Club*, zijn [sede]rt eenigen tijd witte en roode jettons, ter waarde van [...]en van 100 franken, van de handteekening van den [...]urier der maatschappij voorzien, in zwang gebragt, [om] bij de weddenschappen tot welke de wedrennen aan[leidi]ng geven, aan de winners te worden uitgereikt, die [daar]op dan later aan de kas hunne gelden ontvangen. [Nu] waren valsche zoodanige jettons in omloop gebragt, [dit] was aan het geregt aangegeven, en de werkman die de [jetto]ns graveerde, in de eerste plaats gehoord zijnde, heeft [ver]klaard, ook die, waarop later de valsche handteekeningen [...] waren, gemaakt te hebben, maar niet beter geweten [te h]ebben, of het was op last der maatschappij; als den[ge]n, voor wien ze hem besteld waren geworden, heeft hij [uit] meerdere hem voorgestelde personen, den genoemden [jong]en Prins aangewezen.

— Volgens eenen brief uit Basel, zou het aan doctor [Steig]er gelukt zijn uit de stads gevangenis van Lucern te [ontsn]appen. Dit berigt wordt door de *Neue Zuricher [Zeit]ung* bevestigd. De ontsnapping des gevangenen schijnt [in] den nacht van den 19. tot den 20. Junij te hebben plaats [geha]d, en eenige vrienden moeten er toe geholpen hebben. [De] gewezen overste der vrijscharen is Vrijdag te Zurich [aang]ekomen en had in het logement de *Roode Ton* zijn intrek genomen. Eene ontelbare menigte stond bij het afrijden van den Zurichschen post voor die herberg zamengeschaard.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 22. Junij. In de avondzitting van eergisteren is Hoofdstuk X. (*oorlog*) met 35 tegen 19 stemmen aangenomen.

In de zitting van gisteren is het XIe Hoofdstuk, (*de Koloniën*) aangenomen met eene meerderheid van 37 tegen 18 stemmen.

— In de avondzitting van gisteren is beraadslaagd over het XIIe hoofdstuk (*onvoorziene uitgaven*). Verscheidene leden hebben hierover het woord gevoerd. Bij hoofdelijke omvrage verklaren zich 29 stemmen tegen en 26 voor het ontwerp, zoo dat hetzelve *niet* aangenomen, en Z. M. eerbiedig zal worden verzocht het in nadere overweging te nemen.

's GRAVENHAGE, den 23. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer van heden is beraadslaagd over de voordragt nopens *de Middelen*. Verscheidene leden voeren hierover het woord. Z. Exc. de minister van finantien verdedigt hetzelve, waarna het ontwerp met 38 tegen 13 stemmen is aangenomen.

— In de avondzitting van heden zijn de beraadslagingen over het Ve Hoofdstuk der begrooting voortgezet en is hetzelve aangenomen met eene meerderheid van 32 tegen 17 stemmen.

ROTTERDAM, den 23. Junij. Van goederhand wil men weten, dat door den Koning dezer dagen een besluit zou genomen zijn, houdende bepalingen, waarbij de met groot verlof in der tijd naar hunne haardsteden gezonden miliciens der ligtingen van 1842 en 1843 tegen den 1. September aanstaande onder de wapenen worden geroepen, om gedurende die maand de najaarsoefeningen bij te wonen.

GEMENGDE DINGEN.

Weldra zal de kermis afgeloopen zijn; dan is de pret uit; dan worden janklaassen-, wassenbeelden- en andere spellen gesloten; dan gaan de goochelaars naar huis, of liever zij keeren naar hunne haardsteden terug, en het dagelijks gewone leven herneemt zijn loop. Maar met het najaar herrijst de kermisvreugd in vollen luister, en niet lang daarna zal het geld geblazen zijn. Wat hebben de menschen toch aan goochelaren, oogenverblinders, marionnetten, apen en wassenbeelden? Welk een nut brengen kermissen aan, en tooneelvertooningen die zoo veel geld kosten? Men behoorde ze af te schaffen die leelijke, zedelooze dingen! Men behoorde het veld der huichelarij met zout te doorploegen en het voor eeuwig onvruchtbaar te maken, zoo als wijlen Frederik Barbarossa met de ommestreken van Milaan deed. Al hetgeen onnuttig is, en veel geld en tijd kost, behoorde afgeschaft te worden, tot de staten-vergaderingen in closa, wanneer ze niet aan het doel beantwoorden; veel geschreeuw en weinig wol; veel begonnen, niets afgesponnen, de hamer is soms meer waard dan de kamer, en wel ingezien, als God Jupijn op den Olymp, met goden en halve goden, knoeit en konkelt, en enkele titans er niet tegen opgewassen zijn, wat behoeven de heidenen het te weten, het maakt maar kwaden indruk; beter in het geheel niets dan slechte dingen te weten, en wat het heidensch volkje niet weet, dat maakt het niet heet. — Mijnheer Schooneveld schijnt een bijzondere voorstander der schoone sexe te zijn, en naar de hoogschatting welke zijn gevoel voor het lieve, vrouwelijke geslacht dicteert, in verband met echte vrijheidszucht die hem, als een echte bato's zoon, doortintelt en doorgloeit, meent Z. Ed. M., dat de regering zich tegen de dochter van den Sardinischen gezant met laauwheid heeft gedragen, even als of de dochter van den Sardinischen gezant de geheele Holl. natie ware; ook neemt hij zeer ter harte het lot der Nederlandsche Israëliten die NB., voorheen wel, en nu niet meer, in Noorwegen mogen reizen. — Als de bergen veel sneeuw ontlossen, dan zwellen de rivieren; wanneer in zekere landen veel menschen den ridderslag bekomen, en zoo iets ziet men heden ten dage wel eens gebeuren, dan zwellen de buitengewone uitgaven, wegens de veroorzaakte kosten der ridderorden; zulke ridders behoorden dan ridders van buitengewone uitgaven genoemd te worden. — Chateaubriant zit hoog en droog te Venetie. — De Paus heeft tegen de Rossi gezegd, dat hij Engeland en Rusland heeft wederstand geboden, wegens het verdrijven der Jesuiten, en dat hij Frankrijk hetzelfde blaauwtje zal laten loopen. — Te Hillegersberg hebben zes uitmuntende paarden naar een zilveren salade-lepel gewedijverd, en de kastelein van de herberg aldaar is bij uitstek over het volksfeest te vreden geweest. — De aartsbisschop van Parijs heeft le bien social in den ban geslagen. — De heer Arago slaat zijn observatorium in een Turksch serail op; hij zal een openbaring leveren van de gezigten die hij er ontmoet. — Te Louisiana liggen de ambtenaren, voor het aanvaarden hunner posten den eed af, dat zij nimmer in duel met hun geweten en pligt zullen geraken. — Veel dolle honden in Frankrijk. — Kirsch heeft een reis in de lucht gedaan; hij heeft er geld bij toegelegd en is bijna bevroren. — Een prins van Wallachyen, die niet meer dan 22 lenten telt is, tot spijt van zijn heer papa, met eene française in den echt getreden die vier kruisjes achter den rug heeft. — Welk huis kost het meeste geld? Wat is het duurste huis? Het Rotterdamsche gasthuis? Daar zijn huizen die nog duurder zijn. — Toen Regulus tot pro-consul van Carthago werd aangesteld, weigerde hij den post; en waarom? hij bezat te huis eenige bunderen lands; zijn pachter was overleden, diens knecht met vee en bouwgereedschap weggeloopen, nu lag het land braak, vrouw en kind waren zonder brood, en, vrouw en kind gingen voor de republiek. (een pro-consulaat van Carthago schijnt toen geen zoo ruim bestaan dan een hedendaagsch, algemeen beheer van Indie te hebben opgeleverd) De senaat vond na lange discussien goed, het onderhoud van vrouw en kinderen voor 's lands kosten te bestrijden en kocht tevens ander vee en bouwgereedschap aan; Regulus bleef pro-consul van Carthago en op het budget van staat verscheen van toen af aan een post genaamd «Huis van Regulus," hetwelk nagenoeg op eenige schijven rammelas ieder jaar te staan kwam. — Geheel Pruissen wordt met een garen foeteraal omtogen, om de staatkundige vliegen van dat land af te weren. Toen de regering eens in nood en in den angst zat, heeft het eene grondwet beloofd en thans — ja thans weert het de staatkundige vliegen af. — Na het koken van een lavement voor zijn poedel is de Koning van Hannover 88 jaar oud geworden; *hy* ziet hoopvol de voortplanting zijner dynastie te gemoet. — Robert Peel wordt van inconsequentie beschuldigd; neen van Hall mag zijn wat hij wil, maar inconsequent, neen, inconsequent is hij niet. — Bisschop Arnoldi is naar Rome; hij nam eene gansche oude kleerenwinkel mede om de nieuwe Duitsche kerk te dammen. — De Hertog van Nemours gaf onlangs een diplomatieke lever; men weet niet of het een kalfslever of een ganzenlever was, en men behoorde het toch te weten, omdat van den leverstaat der vorsten, ook wel eens van den milten staat der ministers, het wel of wee der volken afhangt. — Zoo heeft Victoria, de getarentulaseerde Engelsche Koningin, in de smorende hitte, een bij uitstek prachtig bal gegeven, aan welks beschrijving het *Amsterdamsche Handelsblad* eene geheele kolom, daarentegen een zijner confraters in Albion, zeker voor de luchtigheid, tien kolommen wijdt; Victoria

---

DE GEBOORTEDAG.

(Zie N°. 76.)

[...]ster toch zulk eene kwade meening niet van mij, ant[woor]dde Frieseel, met een uitgestreken gelaat. Het zijn juist [de] arme, van honger schreeuwende wormen van kinderen, [die] mij heden het huis uitdrijven. Er moet raad geschaft wor[den] of het hart breekt mij van kommer. Ik heb mij met zoo [veel] vertrouwen tot u gewend, en ben het rampzaligste wezen op [Gods] aardbodem, indien gij mijne bede afslaat.

[– H]et rampzaligste wezen op Gods aardbodem! zeide Sebasti[aan] met ontroerde stem, terwijl hij zijn blik naar den hemel [...], en aan de warme biersoep dacht, die hij voornemens [was] bij zijne terugkomst, met Doortje op te smullen. Daar neef [hebt] gij een gulden, ging hij voort, terwijl hij hem het geld [toere]ikte. Let echter op mijne waarschuwing, en laat u niet [door] den booze bekoren. Ik zelf ben zoo even naauwelijks aan [de] verleidende aanlokkingen ontgaan! Hierop deelde hij, in [de m]eening, dat het gegeven voorbeeld van goede uitwerking [zou] zijn, aan den zeepzieder omslagtig de gedachten mede, [die k]ort voor zijne aankomst zijne ziel bekoord hadden, en onder[rigtte] zich bij het afscheid nemen nog ter loops naar de gezond[heid] van den poortschrijver, in wiens buurt Frieseels woning [...].

[–]O! met dien zal het spoedig gedaan zijn! antwoordde deze, [die] de geheime wenschen en oogmerken van Sebolza kende, en [die] voor het geleende geld gaarne iets aangenaams wilde zeggen. [Ik w]eet van goederhand, dat hij zich verleden nacht, bij de [...] toenemende bevangenheid zijner borst, gedurende drie uren [uit] een gebedenboek heeft laten voorlezen; een zeker bewijs dat [het] stormenderhand naar zijn einde gaat. Op dit nieuws drukte Sebastiaan de hand van den zeepzieder met veel levendigheid, en ging weg.

Frieseel sloop, zoodra gene den rug gekeerd had, in het loterijhuis, bezette de drie opgegeven nummers, en begaf zich daarop, om de onnoozele goedheid zijns neefs lagchend, naar het naastbij gelegen bierhuis, om zich met het overschot van het geleende eens te goed te doen.

III.

– Nu laat hij zich reeds uit een gebedenboek voorlezen! Nu zit ik, eer men de hand gekeerd heeft, aan het schuifvenstertje onder de poort! riep Sebastiaan, terwijl hij de deur van zijn kamertje open rukte, en met eene hevige vaart naar binnen stormde. Doortje was juist van haar naaiwerk opgestaan, om den gloed aan te blazen, welke liefelijk vlammend opsteeg. De juichende woestheid, waarmede Sebastiaan zijne intrede deed, maakte haar vreesachtig en bezorgd. Wantrouwend vroeg zij hem, of hij bij zijne terugkomst ook ergens binnen getreden was, en een glaasje voor de koude had gebruikt.

– Ach neen, zeide hij, ik ben zoo nuchter als onze graswink. Het is iets edelers, dat mij bezielt, en mij boven het aardsche stof verheft; de op handen zijnde vacatuur van het poortschrijvers-ambt kittelt mij de voetzolen! – Maar zeg eens, hoe staat het met de biersoep!

– Kom lieve man! zeide Doortje, wie bij deze belijdenis een steen van het hart viel; kom neem dezen pot, giet hem voorzigtig over in den daarnaast staanden, terwijl ik roer.

– Dienstvaardig trok terstond de eergierige zijne handschoenen uit, en wilde toetasten.

– Altijd met de linkerhand! riep zij, met eene berispende ontevredenheid.

Spoedig bedacht hij zich, stak de regter hand uit en, bijkans in hetzelfde oogenblik stroomde het kokende bier over Doortjes handen. Hare luidkeelsche weeklagten, zoowel als een gevoel van schaamte over zijne onbehendigheid, bestormden den bedwelmde met afwisselende magt. Van schrik buiten zich zelven, liet hij den pot uit de hand vallen, omvatte de kermende, en trachtte met de punten van zijnen duffelschen jas hare handen zoo spoedig mogelijk af te droogen, om de vernielende kracht van het kokend heete vocht tegen te gaan.

– Dat zich de Hemel erbarme! was Doortjes eerste woord, toen zij weêr tot bewustzijn en spraak kwam. Nu kan ik niet voortwerken! Nu kan ik het kleed morgen op het bepaalde uur aan de ontvangers-vrouw niet leveren!

Werkelijk had de regter hand het meest geleden, welke thans met bladeren bedekt, voor den teederbezorgden echtgenoot een treurigen aanblik verschafte. Zonder toeven stoof hij de kamer uit, om linnen voor een verband te halen, terwijl hij haar met de snelwerkende brandzalf troostte, die hij in de apotheek wilde koopen. Nadat dit werk verrigt was, voerde hij haar met vleijende deelneming naar den leuningstoel aan den haard, keerde hierop naar den oven terug, en beschouwde met neêrslagtige droefheid het op den vloer drijvende bier, en zuchtte: «Hoe wonderbaar, ô Heer! zijn uwe geregten! het zal mij toch benieuwen, – voegde hij er met zachte stem bij, – of gij ook dit, gelijk de Schrift zegt, tot een heerlijk uiteinde zult voeren!" Zonder aan opnemen of afvegen te denken, wierp hij nog eenen medelijdenden blik op zijne stil jammerende wederhelft, beloofde met het beproefde hulpmiddel zoo spoedig mogelijk terug te keeren, en begaf zich op weg naar de apotheek.

Reeds had hij een goed einds weg afgelegd, toen hem een onbekende aansprak:

– Kunt gij mij bij geval ook zeggen, mijn vriend, waar de heer Sebastiaan Sebolza, dien ik sedert een uur reeds te vergeefs zoek, woont?

– Die ben ik zelf; wat is er van mijnheers dienst? hernam de gevraagde.

– Wel, hoe kan het toch somwijlen wonder in de wereld loopen, riep de vreemde; reeds was ik, mismoedig over het vergeefsche zoeken en navragen, op het punt, om naar huis te

zal weder een bal geven, hetwelk vermoedelijk door Koning [illegible] en Koningin stoomboot van Belgie wordt bijgewoond; op het laatste bal verscheen lord Heavelcroch in het costuum van Koning Solomon; ijdelheid, ijdelheid der ijdelheden! riep het maske den geheelen nacht, doch de Koningin danst en zal blijven dansen en schaatsenrijden, al riepen al de Solomons, de Socratessen, de Confuciussen en de zeven Grieksche wijzen met de negen voorstellers der grondwets-herziening « *het is niets dan ijdelheid!*" — Z. M. de Koning van Nederland, deed zijn Minister der Hervormde Eeredienstén de eer aan het middagmaal bij hem te houden. — De wijnbergen in Duitschland staan hoopvol. — Te Namen heeft het volk « a bas la calotte" geroepen. Zoo drukte eens iemand fautief in een getijde boek « ici le prêtre ôte sa culotte," in plaats « ici le prêtre ôte sa calotte" en ieder zond het boek terug. — Te Minas Geraes zijn zeven geraamten van voor zondvloedsche *zuigdieren* uit de aarde opgedolven, kleiner van gestalte en minder van gehalte dan de Europesche staatsministers. — De Koning van Beijeren verbiedt de jonge meisjes het trouwen, nu loopen zij alle naar Amerika. — Duymaar van Twiss (waarvoor draagt die man nog een dubbelen naam), die eigenlijk zelf niet weet wat hij wil, vindt de bezwaren der begrooting in de begrooting zelf. — Backer heeft eenige moeijelijkheden tusschen de rekenkamer en de hoofden der departementen bespeurd, maar Z. Ed. M. blijft altijd op toenadering hopen. Luzac vindt het onbillijk om eene begrooting voor 2 jaar in het blinde toe te staan. Hoffman is te leur gesteld. Thorbecke wil geene stelselmatige oppositie. Brouwer is ontzagchelijk gunstig voor de begrooting gestemd, zeker dewijl zij na de vrijwillige leening en de conversie, 70 millioen bedraagt, zeker omdat er nog geheime fondsen schijnen te bestaan, en wie weet om welke andere redenen meer. Van Dam van Isselt offert zijne onafhankelijkheid aan geen Minister ter wereld op. De Kempenaer vraagt, of op den Amsterdamschen Lemmertman het tuig van de Royal Georges behoort? (snedig) Van Goltstein is niet in staat gesteld over de juistheid van onderscheidene posten te kunnen oordeelen. Van Rechteren wil in een onderzoek treden of, in het belang van het land, het huishouden van staat kan blijven bestaan. Storm zegt dat de armoede toeneemt. Anemaet wil geen vertrouwen schenken. Enschedé sprak als een kikero. Scheers van Harengestel, Bleisje en Druifje deden het best, zij zwegen stil. Daar was er nog een dien het aan bouwstoffen ontbrak, om op goede gronden tot een besluit te komen: singulier, echt parlementair inderdaad (aan breinstoffen?): eindelijk bukt men voor de meerderheid, ofschoon de minderheid doorgaans gelijk heeft; wat wordt er niet een tijd met kibbelen versleten! — Een ongelukkig jong mensch slikt een enkel stuk geld in; hij moet het met het leven bekoopen, zoo als de krant verhaalt; daar zijn er die millioenen en milliarden, die heele landen en volken inslikken, die zich zeer *wel* bij alle deze inslikkingen bevinden, die geacht en geëerd zijn en zoo al slikkende en dikkende, onder het genot aller aardsche genoegen, den ouderdom der Methusalems en dien der Nestors bereiken; zoo gaat het in de wereld!

MENGELINGEN.

Ontdekking van drie tot dus verre onbekende eilanden in den Polynesischen Archipel.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Weldra evenwel van den eersten schrik bekomen, keerden de inboorlingen terug. Hun opperhoofd bood zijn slecht maïs-mes aan den Kapitein ten geschenke. Dit is het eenige voorwerp hetwelk men heeft kunnen opdoen op dit eiland, waarvan de bewoners rondborstiger schijnen dan die van de andere eilanden. Het meer van dit eiland is zeer groot.

De *Industriel* zette koers naar het eiland la Harpe.

Bij zijne komst ontving hij, zoo als gewoonlijk, het bezoek van een aantal inboorlingen. Onder deze bezoekers bevond zich een Indiaan, die, na de vijf wilden aandachtig beschouwd te hebben, tot hen toetrad, hen herkende, en in de landtaal een gesprek met hen begon. Deze Indiaan ook het Kanak (de taal) der door de visschers bezocht wordende eilanden sprekende, zoo vernam men van hem, dat hij geboortig was van Vairatéa en dat hij zekeren dag, dat hij zich visschende in zijn canot vrij ver van zijn eiland begeven had, door eene windvlaag op het eiland la Harpe was geworpen geworden. Hij verzekerde stellig, dat de eilanden van Vairatéa, van Noukoutaouaké en van Pioaké nimmer eenig ander schip, dan den *Industriel*, hadden gezien, alsmede dat zij niet de minste betrekking onderhielden met de overige eilanden van Pomotou en dat zij onderling gedurig in oorlog waren.

Al onder het doen van vragen aan dezen Indiaan, geleidde men hem en de vijf te Vairatéa opgenomenen in de kajuit, waar men de door de Indianen uit Noukoutaouaké medegebragte Heilige Ark voor hen ten toon stelde. De vijf laatsten wisten nog niet, dat die ark zich aan boord van het schip bevond, en op het zien er van, was hunne verwondering niet gering. Als onwillekeurig voegden de zes wilden zich, tot het doen van gebeden.

De Ark stond op eene tafel. Zij is twee en een half voet hoog, tusschen de 6 en 8 duimen breed en omstreeks 3 voet lang. Het bovenste gedeelte is eene kist die over de geheele lengte loopt en 4 duim diep is; met uitzondering van eene kleine opening, aan een der uiteinden gemaakt, om de heiligdommen er in te kunnen bergen en te kunnen uithalen, is die kist van boven digt gemaakt met tot reepen gesneden pandanus-bladen. De uiteinden van deze kist rusten op twee opengewerkte planken; het binnenst is ledig, de breede zijden zijn nimmer gesloten. Onder aan de met versierselen bewerkte planken, zijn over de lengte twee evenwijdig loopende stokken daardoor gestoken, om genoegzame hechtheid aan het geheel bij te zetten en tevens om de Ark, aan die stokken, op de schouders te kunnen dragen, want bij groote plegtigheden neemt een priester de Ark op de schouders en wandelt hij plegtiglijk daarmede te midden van de vergaderde bevolking. De bovenste kist wordt almede gesloten door een deksel van Pandanus-bladen, hetwelk vastgemaakt wordt met een aantal touwtjes, die aan de beide benedenstokken verbonden worden.

De Heiligdommen in de Ark, en zij waren vrij talrijk, bestonden in bundels van roode phaëtons-vederen, smaakvol geschikt om eene tres van cocos-draden en bijeen gehouden door een aardig verband, hetwelk bovendien een aantal tressen haar, tressen zwarte grijze baarden, tanden, nagels enz. bevat.

Het enkele gezigt dier Heiligdommen geeft voldoende te kennen, dat zij zoo vele reliquien van personaadjen van het eiland zijn; maar welke overledenen zijn de geregtigden tot de eer, dat er iets van hun stoffelijk overblijfsel bij de heiligdommen worde opgenomen? Dit heeft men niet kunnen ontdekken; waarschijnlijk is die eer wel voorbehouden voor de leden van de familiën der opperhoofden.

De wilden vereenigden zich dan, tot het doen van hun gebed, rondom de Ark. Een hunner nam het deksel er van af, en allen alsnu de armen omhoog heffende en gebaar makende met de handen, volgden op die wijze het gebed, hetwelk door den oudste werd uitgesproken op eenen langzamen, doffen toon, als ware het zijn doel, het geruisch van eene stormvlaag na te bootsen. Van tijd tot tijd lieten allen de handen vallen en sloegen zij herhaaldelijk op de Ark.

Dit gebed duurde vrij lang. Toen het geëindigd was, werden de Heiligdommen uit de Ark genomen; ieder der wilden nam er een in zijne hand, zij deelden er van rond aan al de tegenwoordig zijnde personen, waarna zij nogmaals een zeer lang gebed begonnen, geheel verschillend van het eerste, maar toch altijd op eene langzame en deftige psalm-wijze. Dit laatste gebed ten einde gebragt zijnde, werden de Heiligdommen weder in de Ark en het deksel er weder op geplaatst.

De wilde, die men op het eiland la Harpe gevonden had, vermaande de officieren van den *Industriel*, alle zorg voor die Ark te hebben, want, zeide hij zoo lang die zich aan boord van uw schip bevindt, zal de wind u gunstig en de zee kalm wezen; maar zoo gij er eenige heiligschennis aan begaat, of er u van ontdoet, zal de storm op u nederkomen en u verpletten.

Na zijne parelduikers op onderscheidene van paarlenmoer voorziene eilanden aan land te hebben gezet, is de *Industriel*, voor het oogenblik te Taïti teruggekeerd. Hij heeft niet anders medegebragt dan VARIKITEA; de vier andere wilden van Vairatéa zijn met de parelduikers op het eiland la Harpe verbleven, en ten sterkste aanbevolen geworden aan de zorgen van den officier, die aldaar tot het toezigt houden over de visscherij is achtergelaten. VARIKITEA had zich te zeer aan het schip gewend, dan dat hij het wilde verlaten, zoo zelfs, dat Kapitein D'HONDT, ten stelligste aan de vijf eilanders beloofd hebbende, hen naar hun eiland terug brengen, VARIKITEA het verlangen te kennen heeft gegeven, om alsdan zijne familie af te halen, en zich daarmede voor altijd op den *Industriel*, te vestigen. Hij heeft zich reeds voorloopig eene werkzaamheid verkozen. Van den morgen tot den avond klooft hij hout voor den kok.

Opmerkelijk is het, dat deze Indianen wijn en brandewijn geproefd hebbende, volstandig zijn blijven weigeren er weder van te drinken; men weet evenwel dat al de andere Polynesiërs op deze dranken verzot zijn. Hetgeen waar men deze nieuwe vrienden het best op kan trakteeren, is warm water. VARIKITEA, gebruikt het als geneesmiddel voor alle soorten van, hetzij inwendige, hetzij uitwendige ongemakken; zoodra hij zich ongesteld gevoelt, wrijft hij zich het holletje van de maag, of elk ander deel, waaraan hij hinder hebben mag, met kokend w[illegible]

Het gebruik van den tabak was hun natuurlijk onbeke[nd] want die plant groeit niet op hunne eilanden en de ee[rste] maal dat de Indianen van het Ketting-eiland hen tabak [...] den doen rooken, konden zij er niet toe besluiten rook [...] te halen, maar bleven zij dien integendeel steeds van [...] afblazen.

Het grootst verdriet, hetwelk men VARITIKEA tegenwo[ordig] kan doen, is van hem mede aan wal te nemen en [...] vriendelijke bejegeningen, waarmede een ieder hem o[ver]laadt, zijn onvermogend hem alsdan gerust te stellen; [...] dikwerf Kapitein D'HOND hem met zich aan wal nee[mt] verlaat hij dezen evenmin als zijne schaduw; voor mu[ziek] heeft hij niet het minst gevoel; twee maal daags hoort [hij] dezelve op de *Urania* uitvoeren, maar zonder dat zij [een] oogenblik zijne aandacht vermag te trekken. Slechts [één] hoofddenkbeeld schijnt hem te beheerschen, dat is de v[rees] van opgegeten te zullen worden; het is waarschijnlijk [die] vrees, die hem aan wal de vrolijkheid, die hij op [...] betoont, doet verliezen.

Den 24. November lag de *Industriel* gereed, om een[...] daags van Papeïti, naar de eilanden van Pomotou te[rug] te keeren; alsdan de drie door hem ontdekte eilanden weder zullende aandoen, heeft hij te Vairatéa weder aan l[and] moeten zetten de vijf wilden, die door hunne betrekking voorzeker voor altijd verloren werden gewaand.

ALLERLEI.

—

GEDACHTEN EN SPREUKEN.

De vrouw is uit de rib van de man geschapen, op[dat] zij hem getrouw ter zijde zoude staan. Niet uit [het] hoofd werd zij geschapen, dewijl zij niet zijn gebiedst[er,] niet uit zijne voeten, dewijl zij niet zijne slavin zou wezen.

—

De gedachte aan den dood moet ons voor elke slec[hte] daad bewaren, en nooit verhinderen in eenig goed wer[k;] want de aanvang des goeden is een der schoonste erfen[is]sen voor de achterblijvenden.

—

Het is beter, wijs te voet te gaan, dan in een' wag[en] er dom uit te zien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 26. Junij. Sedert den 24. dezer zijn alh[ier] ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Agenoria, T. Reneuf, Buenos-ayres, huiden en katoen; Re[li]ance, J. Cargill, Rio-Janeiro, koffij en suiker; Wilhelmine, [...] Regensburg, Haus, P. Zeplien, Obostrict, J. Andries, Valenti[...] J. Moller, Helena, F. Permien, Leda, F. Zeplien, Aurora, [...] Scholten, alle Riga, tarwe; de Patriot, F. Korff, Rostoc[k,] rogge; Dailey, J. Christen, Stubekejubing, lijnzaad; Eensgezi[nd]heid, J. van Dunen, Dantzich, hout; de Flora, W. Jen[...] Nijborg, Ora, F. Eikelman, Howacht, beide tarwe; Eugen[ie,] F. Camun, Havre-de-Grace, stukgoed; Eolus, J. Svane, Berg[en] in Noorwegen, stokvisch en traan; The Jane, W. Whital[l,] Londen, traan en stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Lord Anson, A. le Morgnan, Jersey, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

26 Junij 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J Zeeuwsche Tarwe	f 8.25	Zomergarst	f 4.[illegible]
1 dito dito	- 8.00	N. W. dito	- .
N. dito dito	- 7.00	N. W. Gr. Erwten	- .
2 J. Walch. dito	- 8.50	Z. Gr. dito	- .
1 dito dito	- 8.25	W. Witte dito	- .
Nieuwe dito	- 7.25	W. Witteboonen	- .
O. Rogge	- 6.50	Br. dito	- .
N. Rogge	- 6.75	N. W. Paardenboonen	- 5.[illegible]
W. Koolzaad	- 11.50	Z. dito	- 5.[illegible]
Zomer dito	- .	Raapolie	f 41.00 p. v[...]
St. Joosland dito	- .	Patentolie	- 43.00 -
Haver	- .	Lijnolie	- 34.00 -
Boekweit	- .	Raapkoeken f . de [...]	
Zomerzaad	- .	Lijnkoeken - 9.00 - 104 [...]	
Winter garst	- 5.00		

keeren, en het gelukwenschen maar op ouden voet te laten afloopen. Vergun mij, dat ik u thans uit hoofde der bittere koude, mijn verzoek in korte bewoording voordrage. Ik ben de biljetdrager van het tooneel, en heb aan den burgemeester dezer stad, die morgen zijn geboortedag viert, een begunstiger en weldoener, aan welken ik sedert jaren steeds een schriftelijke gelukwensch op zijn' geboortedag breng. Tot nog toe heb ik mij altijd met mijn eigen schrift beholpen, en Zijn Edele heeft den goeden wil voor de daad moeten nemen. Daar ik echter gisteren van uwe bekwaamheid in het schoonschrijven vernomen heb, ben ik belust geworden, mijnen weldoener eens met iets buitengewoons te verrassen. Indien gij dus mijnen hartelijken wensch wildet....

- Ja, goede vriend, viel SEBASTIAAN hem in de rede, die rillend van koude en honger, zich gedurig bij het aanhooren van dit berigt gewreven en gedraaid had, indien ik u hiermede van dienst kan zijn, dan zal het nog heden geschieden.

- Ik heb hier, hernam de andere, terwijl hij hem een toegevouwen papier overreikte, de hoofdgedachten, welke ik wijdloopiger op het papier wenschte uitgedrukt te hebben. Indien gij dus ook dit op u nemen, en het geheel in behoorlijke orde wildet brengen, dan zoudt gij mij dubbel verpligten. Gaarne echter zoude ik vooraf weten, wat ik voor uwe moeite wel schuldig zoude zijn.

- Maakt u daarover niet ongerust, riep de dienstvaardige. Gij schijnt mij, wanneer ik u wel bezie, juist ook de man niet, die goudmijnen bezit. Doch dit is niets. Het verlangde opstel zal dezen namiddag om vier ure klaar zijn. Uw voorkomen behaagt mij, ik verlang geene belooning. Hierop beduidde hij den verheugde oude zijne woning, verontschuldigde zich met gewigtige, geene uitstel gedoogende bezigheden, en ijlde weg.

IV.

- Vijf tot acht minuten zullen er wel met het toebereiden van het recept verstrijken, - zeide de kleine provisor der apotheek, nadat SEBASTIAAN zijn verlangen te kennen gegeven, en om spoedige bediening verzocht had. Maar blijft niet in de koude togt staan, vriend lief! Volg mijn raad, en ga in het kamertje hier naast, waar een warm vuur brandt.

SEBASTIAAN volgde dezen raad terstond, stelde zich met welgevallen met den rug voor den haard, haalde het hem gegeven papier voor den dag, en begon zich met ijver in het uitwerken van hetzelve te verdiepen.

— Wel wat duivel hoe riekt het hier zoo in dit kamertje? riep de binnenkomende provisor, terwijl hij zich snuffelend op zijn hiel ronddraaide. Vriendje wat hebt gij begonnen! ging hij met verheffing van stem en reeds op het spoor van SEBASTIAANS onheil komende, voort. Uwe panden gloeijen als vloeipapier! Eer een minuut verstreken is, staat gij van alle kanten in lichterlaaijen vlam!

- Dat komt van de gloeijende kagchel, riep SEBASTIAAN, terwijl hij zich omkeerde, en met ijzing de vernieling bemerkte, welke aan zijn rok, onder het diep gepeins, had plaats gehad.

- Die grap is waarlijk geld waard! riep de provisor, zijnen satirieken luim botvierende; terwijl de andere zich doodsbleek met de beschadigde panden tegen den muur wreef, om, zoo doende, de steeds verder gaande vonken te smoren.

- Vriend, hiervoor is er geene brandzalf in onzen winkel! Maar, volg mijn raad; indien gij den rok rond afsnijdt, dan krijgt gij een goed *spenser*. De kleine ronde man, barst, te vreden over dezen snedigen inval, in een schaterend lagchen uit.

- Gij hebt gelijk! zeide SEBASTIAAN, met een angstig gelaat. Indien ik mij dus toegetakeld buiten vertoon, dan vrees ik, dat de straatjongens het niet bij het spotten laten, en het verder dan UEd. drijven zullen. Men gaf hem dan spoedig eene papierschaar; SEBASTIAAN spreidde zijn uitgetrokken jas op de tafel uit, begon spoedig op het oog te snijden, en binnen weinige minuten was de aangeraden verandering ten uitvoer gebragt.

Met een beklemd hart kwam hij weer op zijn kamertje. DOORTJE sloeg de handen boven het hoofd ineen, toen zij hem herkende, en uit zijn mond het ongeluk vernam dat hem in de apotheek getroffen, en aanleiding tot zijne uitwendige veranderi[ng] gegeven had.

- Kind, riep hij troostend en half berispend uit: aanstaan[de] November wordt het vijf jaren, dat ik hem bij regen en zonne[]schijn draag. Wilt gij dan tegen hem alle reden en billijkhe[id] uit het oog verliezen! - Moet hij dan eeuwig duren?

Tegen zulke overtuigende gronden had zij niets in te brengen[;] geduldig reikte zij hem nu de lijdende hand ter verbinding to[e] en SEBASTIAAN had reeds, terwijl hij nog bezig was, het genoeg[en] van te hooren, dat de zalf eene weldoende kracht scheen [te] hebben.

V.

- Het spreekwoord zegt, zeide SEBASTIAAN, na eene kleine poo[s,] dat een ongeluk zelden alleen komt. Doch dit is niet wa[ar,] lief DOORTJE; het is een aartsleugen. Zoo even nog heb ik [de] klaarblijkelijkste bewijzen van het tegendeel gehad. Hoor slech[ts:] de provisor der apotheek, een lief, vriendelijk man, zat ju[ist] aan het ontbijt, toen ik in huis kwam. Hij liet niet af, en [het] hielp geen danken of weigeren, of ik moest toetasten, en tot d[en] laatsten beet volhouden. Verbeeldt u eens, DOORTJE; eene he[er]lijke westphaalsche ham, als geschilderd; oude zoete melkkaas[,] tarwen brood, en daarbij een gul glas rooden bordeaux. D[enk] u dit alles, en gij hebt een zwak denkbeeld van het godenm[aal] dat mij ten deele werd. Gij begrijpt ligt, dat ik u bij zul[k] overvloed ook niet vergat. Medenemen konde ik wel niet, ofsch[oon] ik toen mijne rokzakken nog had, want dat paste niet. Maar to[ch] heb ik zorg gedragen, dat ook gij niet onbedacht bleeft. L[aat] ons het verlies van de biersoep slechts verkroppen. De meid, [die] neden uit het huis haalt u een middagmaal uit *den Zilveren Ha[ring]visch*, ik hoor haar de trappen reeds opkomen.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.